

a on zavřít ocasem nebo otevře jedno oko a podívá se na mě celý znuděný. Pane, o co, že tihle lidé na hřbitově to dělají zrovna tak, co říkáš, Pse?"

Pes zaštěkal.

„Radši buď tiše, takhle už ať tě ani jednou neslyším mluvit!“ řekla matka.

Martin se zadíval někam do neurčita.

„Ale když oni to dělají přesně tak,“ řekl.

Podzim opálil stromy dohola a honil Psa ještě dál. Pes se brodil v potoce, slídl po hřbitově, jak to měl ve zvyku, a vracel se za šera se salvami štekotu, které otřásaly okny, kamkoli se otočil.

V posledních říjnových dnech se začal Pes chovat, jako by se vítr obrátil a foukal z cizí země. Stál dole na zápraží a chvěl se. Kňučel a oči upíral na krajinu za městem. Nevodil Martinovi žádné návštěvy. Den co den prostál celé hodiny, jako by byl uvázaný na řetěze, třásl se a pak z ničeho nic vyrazil jako blesk, jako by ho někdo zavolal. Večer se vracel později a později a nikdo za ním nešel. Večer co večer klesal Martin hlouběji do svých polštářů.

„Nu, lidé mají prostě napilno,“ řekla matka. „Nemají čas podívat se na tu cedulku, co jí Pes nosí. Nebo možná by i přišli na návštěvu, ale pak na to zas zapomenou.“

Bylo v tom něco víc než jenom tohle. Byl tu horečnatý jas v Psových očích a jeho kňučivé pošukávání v noci, v jakémsi soukromém snu. Chvěl se ve tmě pod postelí. Někdy polovinu noci prostál a hleděl na Martina, jako kdyby věděl o nějakém velkém a neuvěřitelném tajemství a neznal žádný způsob, jak mu o něm povědět, kromě toho, že divoce mlátil ohonem nebo se otáčel dokolečka v nekonečných kruzích a bez oddechu se točil a točil.

Jedenatřicátého října Pes odběhl a nevracel se, ani když ho rodiče po večeri sháněli a volali. Připozdilo se, ulice a chodníky zely prázdnotou, vzduch studeně proudil domem a nebylo tu nic, vůbec nic.

Dlouho po půlnoci byl Martin ještě vzhůru a pozoroval svět za chladnými, čistými skleněnými okny. Teď už to nebyl ani podzim, protože tu nebyl Pes, aby ho přinesl dovnitř. Nebude ani zima, protože kdopak přinese sníh, aby roztál člověku v ruce? Otec, matka? Ne, to nebude ono. Ti neuměli hrát tu hru se všemi po-

divuhodnými tajemstvími a pravidly, s jejími zvuky a pantomimou. Už nebudou žádné roční doby. Už nebude žádný čas. Spojení se světem, posel se ztratil v divokých davech civilizace, někdo ho otrávil, ukradl, přejel vozem, zůstal někde ve stoce...

Martin zavzlykal a zabořil tvář do polštáře. Svět byl zasklený obraz, nešlo se ho dotknout: Svět byl mrtvý.

Martin sebou házel v posteli. Za tři dny po jedenatřicátém říjnu už hnily v koších na odpadky poslední tykvané masky ze slavnosti Všech svatých, papírové lebky a čarodějnice byly spáleny a rubáše duchů byly s ostatním prádlem uloženy v policích až zase do příštího podzimu.

Pro Martina nebyla slavnost Všech svatých nic víc než jediný večer, kdy plechové trumpety vřeštěly k studeným podzimním hvězdám, děti pobíhaly jako skřítkové po kamenitých cestičkách, házely hlavami nebo hlávkami zelí, psaly jména nebo podobné magické symboly na zamrzlá okna. Všechno to bylo tak vzdálené, nevysvětlitelné a mlhavé, že se to podobalo pimprlovému představení viděnému z takové dálky, až nebylo nic slyšet a všechno ztrácelo smysl.

Tři listopadové dny pozoroval Martin, jak se po stropě střídavě plouží světlo a stín. Stínohra byla navždy tatam; podzim se proměnil v hromádku studeného popela. Martin klésal hlouběji, pořád hlouběji do bílých mramorových vrstev postele, nehýbal se, jen naslouchal, pořád naslouchal...

V pátek večer ho rodiče políbili na dobrou noc a odešli do ztichlého a jakoby posvátného povětří na představení do biografu. Sousedka, slečna Tarkinsová, zůstala dole v salóne, dokud Martin nezavolal, že je ospalý; pak si odnesla pletení domů.

Martin ležel mlčky a sledoval veliký pohyb hvězd po čisté, měsícem zalité obloze, vzpomínal na noci, jako je tahle, kdy sběhal celé město a Pes před ním, za ním, kolem něho, dokola, pelášil sametově zeleným údolím, chlemstal klímající potoky, které měsíční úplněk proměnil v mléko, přeskakoval náhrobní kameny na hřbitově a šeptal přitom mramorová jména, dál, rychle dál přes oholené louky, kde jediným pohybem bylo tetelivé chvění hvězd, do ulic, kde se člověku stíny nevyhýbaly, ale tlačily se po chodnicích na míle a míle daleko. Běžet, rychle běžet! Hnat se, být honěn hořkým